

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 232/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej, zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Jarabica, s. r. o., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Jarabica, Kutlíkova 17, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 200/2007, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 200/2007 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 200/2007 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný nahradiť [REDACTED] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Jarabicu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 200/2007 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že 1. októbra 2007 bola na okresnom súde podaná žaloba o uloženie povinnosti odpredať byt č. [REDACTED] nachádzajúci sa na 3. poschodí bytového domu na [REDACTED] v [REDACTED]. V predmetnej veci okresný súd vydal 16. októbra 2007 predbežné opatrenie, ktorým odporcovi v 1. rade (sťažovateľovi) zakázal previesť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. Uznesením zo 16. septembra 2008 okresný súd konanie prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 199/2007 a sp. zn. 7 C 103/2004.

3. Okresný súd vo veci meritórne rozhodol po viac ako piatich rokoch rozsudkom zo 17. júla 2014 tak, že žalobu proti sťažovateľovi v celom rozsahu zamietol. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal žalobca odvolanie. Takmer po štyroch rokoch Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vec vrátil okresnému súdu, ktorý do dnešného dňa nerozhodol.

4. Sťažovateľ uviedol, že z popísaného priebehu konania je zrejmé, že od podania žaloby vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté v jeho právnej veci viac ako 11 rokov napriek tomu, že sťažovateľ v namietanom konaní aktívne pôsobil. Okresný súd však nedokázal zabezpečiť, aby vo veci bolo rozhodnuté v primeranej lehote a bez zbytočných prietáhov, čím jednoznačne porušil označené práva sťažovateľa, keďže mu neposkytol súdnu ochranu a nezabezpečil právnu istotu účastníkov tohto konania včas.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Bratislava IV v konaní pod sp. zn. 7C/200/2007 porušené bolo.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 22.000,- eur (slovom dvadsať dva tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresnému súdu Bratislava IV prikazuje, aby vo veci konal a to bez zbytočných prietáhov.

Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

6. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 232/2018-11 z 25. júna 2018 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného

súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

7. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 2. júla 2018 predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ju vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti.

8. Predsedníčka okresného súdu vo svojom stanovisku sp. zn. 1 SprV/131/2018 doručenom ústavnému súdu 25. júla 2018 uviedla:

«Po preskúmaní spisu sp. zn. 7C/200/2007 som toho názoru, že vec je čiastočne právne a skutkovo zložitá vzhľadom na skutočnosť, že vo veci je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, týkajúce sa vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktorých sa týka uvedené konanie. V danom konaní tak nielenže musí súd rozhodnúť o žalobe na určenie povinnosti žalovaným previesť vyššie špecifikované nehnuteľnosti do vlastníctva žalobcov, ale zároveň musí aj zisťovať stav vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam.

Je pravdou, že aktuálna dĺžka konania síce nie je optimálna, napriek tomu postup okresného súdu smeruje k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa. Na dĺžku konania má podstatný vplyv skutočnosť, že predmetné konanie bolo uznesením sp. zn. 7C/200/2007 zo dňa 16.09.2008 prerušené do právoplatného skončenia konaní vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/119/2007 a sp. zn. 7C/103/2004, pričom k právoplatnému skončeniu predmetných konaní došlo až v r. 2013... Uvedené obdobie, počas ktorého bolo konanie tunajšieho súdu prerušené, nemožno preto pričítať na vrub tunajšieho súdu, nakoľko tunajší súd v konaní sp. zn. 7C/200/2007 nemohol ovplyvniť dĺžku rozhodovania súdu v konaniach sp. zn. 7C/103/2004 a sp. zn. 8C/199/2007. Po zistení skutočností, týkajúcich sa právoplatného skončenia konaní sp. zn. 8C/119/2007 a sp. zn. 7C/103/2004 vytyčil súd vo veci termín pojednávania, pričom vo veci bol vydaný rozsudok dňa 17.07.2014. Vydaniu predmetného rozsudku predchádzalo len niekoľko pojednávanií, na ktorých vykonával súd dokazovanie vo veci samej, z čoho vyplýva, že postup súdu jasne smeroval k vydaniu konečného rozhodnutia vo veci.

Keďže voči rozsudku vo veci samej podala strana sporu odvolanie, postúpil tunajší súd predmetný spis na Krajský súd v Bratislave za účelom rozhodovania o podanom

opravnom prostriedku. Spis tunajšieho súdu sp. zn. 7C/200/2007 sa nachádzal na Krajskom súde v Bratislave od 29.10.2014 do 07.02.2018, kedy bol spis tunajšiemu súdu vrátený. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 14Co/770/2014 zo dňa 29.11.2017 rozhodnutie tunajšiemu súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že vo veci je potrebné doplniť vo veci dokazovanie. Následne po doručení spisu tunajšiemu súdu bol vo veci v krátkom čase vytýčený termín pojednávania. Po vrátení spisu z krajského súdu bolo do spisu sp. zn. 7C/200/2007 doručené čiastočné späťvzatie žaloby a zmena a rozšírenie žaloby. O zmene a rozšírení žaloby rozhodol tunajší súd uznesením č. k. 7C/200/2007-717 zo dňa 18.06.2018.

Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné z celkovej doby trvania konania odpočítať časový úsek, počas ktorého sa predmetný spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave, z dôvodu podaného odvolania, nakoľko tunajší súd nemôže žiadnym spôsobom ovplyvniť dĺžku rozhodovania odvolacieho súdu.

Som toho názoru, že v predmetnom konaní nedochádza k neefektívnej činnosti tunajšieho súdu a postup súdu smeruje k odstráneniu právnej istoty strán sporu vydaním rozhodnutia vo veci samej. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z krátkych časových období, ktoré medzi jednotlivými pojednávaniami uplynuli a snahou súdu ukončiť dokazovanie na najbližšom vytýčenom pojednávaní.

K dĺžke konania čiastočne prispeli aj strany sporu, najmä žalobcovia, podaným návrhom na zmenu a rozšírenie žaloby a zároveň predložením podaní v krátkom časovom predstihu pred stanoveným termínom pojednávania, pričom s danými podaniami sa tak druhá strana sporu ani súd nemohol náležite oboznámiť a pojednávanie vytýčené na termín 21.05.2018 bolo následne odročené.

Som toho názoru, že nie len súd by mal v konaní postupovať tak, aby sa zbytočne nepredlžovalo, ale aj strany sporu sú povinné počínať si tak, aby súd mohol v danej veci dospieť čo najskôr k rozhodnutiu vo veci samej a odstrániť tak právnu neistotu strán sporu.

Záverom konštatujem, vzhľadom k okolnostiam prípadu, spolu s prihliadnutím na správanie strán sporu v označenej právnej veci, že v napadnutom konaní nedošlo k súdnym prieťahom, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. Navrhujem preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na

prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/200/2007 porušené nebolo.

Vzhľadom na zistený stav konania sp. zn. 7C/200/2007, ale zohľadňujúc aj ostatné okolnosti prípadu, ak Ústavný súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa, považujem priznanie ním žiadanej sumy vo výške 22.000,- EUR za neprimerané (neprimerane vysoko požadované finančné zadosťučinenie).

Zároveň oznamujem, že súhlasím, aby ústavný súd... upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.»

9. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 8. augusta 2018 neuviedol žiadne nové skutočnosti k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu. Uviedol však, že v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

12. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v jeho právnej veci.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

14. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

16. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania

(obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (m. m. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj s'ťažnosť s'ťažovateľa.

18. Preskúmaním doterajšieho priebehu namietaného konania pred okresným súdom ústavný súd zistil, že toto konanie nemožno hodnotiť ako právne zložité a je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Ústavný súd sa však stotožňuje s názorom okresného súdu v tom, že konanie bolo čiastočne skomplikované potrebou vykonania rozsiahleho dokazovania. Pozornosti ústavného súdu však v danej súvislosti neunikla skutočnosť, že krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení z 29. novembra 2017 vytkol okresnému súdu práve nedostatky vo vykonanom dokazovaní.

19. Správanie s'ťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po dôkladnej analýze zapožičaného súdneho spisu konštatuje, že s'ťažovateľ svojím správaním neprispel k priet'ahom v namietanom konaní.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní okresného súdu nebolo zistené žiadne obdobie vyslovenej

nečinnosti okresného súdu. V prvej fáze konania, t. j. od doručenia návrhu okresnému súdu (1. októbra 2007), do prerušenia namietaného súdneho konania (16. septembra 2008) okresný súd postupoval v namietanom konaní plynulo.

21. V súvislosti s druhou fázou konania, t. j. v období počas prerušenia namietaného súdneho konania od 16. septembra 2008 do 25. októbra 2013, ústavný súd konštatuje, že toto obdobie nemožno zarátať do preskúmvanej doby, kedy by mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom zo strany okresného súdu. Doba prerušenia namietaného konania totiž závisela od rozhodnutia v iných, súvisiacich konaniach (t. j. konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 199/2007 a sp. zn. 7 C 103/2004).

Keďže predmetom konania pred ústavným súdom bolo výlučne preskúmvanie namietaného konania okresného súdu a ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, nebol oprávnený zaujať stanovisko k tomu, či došlo alebo nedošlo k priet'ahom v týchto súvisiacich konaniach okresného súdu.

22. V súvislosti s treťou fázou konania, t. j. v období od októbra 2013 do vynesenia meritórneho rozsudku okresného súdu 17. júla 2014, ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu sa v danej fáze namietaného konania vyznačoval neefektívnosťou. Ústavný súd v danej súvislosti nemôže opomenúť fakt, že rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 200/2017-461 zo 17. júla 2014 bol zrušený krajským súdom, pričom krajský súd okrem skutočnosti, že sa nestotožnil s právnym posúdením veci, navyše vytkol okresnému súdu zistené nedostatky vo vykonanom dokazovaní. Uvedené je podľa právneho názoru ústavného súdu jasným indikátorom neefektívnej činnosti zo strany okresného súdu v namietanom konaní.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju rozsiahlu konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa

sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

24. Ústavný súd ďalej konštatuje, že do preskúmavanej doby, kedy malo dôjsť zo strany okresného súdu k zbytočným priet'ahom, rovnako nezarátaval dobu od podania odvolania do rozhodnutia krajského súdu v odvolacom konaní, keďže dĺžku odvolacieho konania okresný súd nemohol ovplyvniť. Krajský súd vrátil súdny spis okresnému súdu 7. februára 2018.

25. Ústavný súd preskúmal súdny spis okresného súdu aj vo finálnej fáze, teda do doby jeho predloženia ústavnému súdu, a v danej súvislosti konštatuje, že okresný súd konal v danej fáze plynulo a bez priet'ahov.

26. Ústavný súd po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľa a postupu okresného súdu, zohľadňujúc celkovú dĺžku konania a skutočnosť, že vo veci nie je právoplatne rozhodnuté, dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo jeho neefektívnou činnosťou pri vykonávanom dokazovaní k zbytočným priet'ahom. Z uvedeného dôvodu rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

III.

27. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, prikázal okresnému súdu,

ktorý vo veci aktuálne koná, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výrokovej časti nálezu).

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

30. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požadoval finančné odškodnenie v sume 22 000 €, ktoré odôvodňoval právnou neistotou, ako aj skutočnosťou, že doterajší priebeh konania vykazuje znaky zbytočných prietáhov.

31. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania, celkovú dĺžku namietaného konania a skutočnosť, že vo veci zistil namietané porušenie označených práv.

Ústavný súd v tejto súvislosti nemohol opomenúť skutočnosť, že prietahy boli spôsobené výlučne neefektívnou činnosťou okresného súdu v súvislosti s vykonávaným dokazovaním. Ústavný súd zároveň zohľadnil fakt, že do preskúmvanej doby namietaného konania nebol oprávnený zarátat' obdobie, kedy bolo namietané konanie prerušené, ani obdobie rozhodovania v odvolacom konaní na krajskom súde (pozri body 21 a 24 nálezu).

Ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Berúc do úvahy aj všetky uvedené okolnosti, ústavný súd

považoval za odôvodnené priznať sťažovateľovi sumu 2 000 € ako primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výrokovej časti nálezu).

32. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

33. Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2018 je 153,50 € a hodnota režijného paušálu je 9,21 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou v požadovanej výške, t. j. v celkovej sume 325,42 €.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018